

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Jitkou Hroudovou ve věci

žalobkyně: **P. R.**, narozená X
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Jegorem Popovem
sídlem Konviktská 291/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - OAMP**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č. j.: OAM-139/ZA-ZA11-P07-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobkyně se žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č. j. OAM-139/ZA-ZA11-P07-2024, kterým žalovaný žalobkyni neudělil mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

2. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro unáhlenost závěrů, které nekorespondují se skutečným stavem věci a obsahem spisového materiálu.
3. Následně žalobkyně namítla, že v rámci správního řízení předložila dostatečné podklady pro závěr o existenci azylového důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomuto odkázala na své výpovědi a fotografie, z nichž má být jasný její negativní postoj k současnému režimu v X a podpora tamních opozičních hnutí. Uvedla, že žalovaný tyto podklady hodnotil nedostatečně, případně je nesprávně označil za účelové s cílem zveličit žalobkyniny politické aktivity. Závěry žalovaného proto žalobkyně považuje za nepodložené a v rozporu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („s. ř.“).
4. Poukázala na to, že projevy nesouhlasu se současným politickým vedením X mohou být postihovány jak v rovině správní, tak trestněprávní. Za dané situace tak není možné bagatelizovat její jednání, jelikož i zdánlivě omezené projevy podpory opozice mohou vést k represáliím. Žalovaný se tak nedostatečně vypořádal s posouzením možných dopadů žalobkynina návratu do domovské země do její sféry.
5. Ve vztahu k možnosti požádat o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny dle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („ZPC“), uvedla, že je tato varianta za současných okolností neproveditelná. Žalobkyně by totiž žádost o dlouhodobý pobyt musela podat ze své domovské země, přičemž je pravděpodobné, že žalobkyni nebude zásahem X státní moci umožněno vycestovat zpět do České republiky.
6. Závěrem žalobkyně dodala, že je přesvědčena, že splňuje podmínky stanovené § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů zastávání protirežimních politických názorů ve svém domovském státě.
7. Pro výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

2. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Ve vyjádření nejprve rekapituloval žalobní námitky. Následně na ně reagoval.
9. Uvedl, že neporušil správní řád či zákon o azylu a trvá na správnosti svého rozhodnutí. Zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se tvrzeními žalobkyně a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak ukládá zákon. V napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobkyni udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále k tomuto žalovaný uvedl, že je to právě žalobkyně, kdo má v řízení o mezinárodní ochraně povinnost tvrzení.
10. Má za to, že žalobkyně neprokázala individualizované pronásledování. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu („NSS“) ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, uvedl, že pouhé obecné tvrzení o nesouhlasu s politickým režimem či obecná situace v zemi původu nepostačuje k udělení azylu. Žalobkyně dle žalovaného nepředložila důkazy o tom, že by byla konkrétně identifikována státními orgány jako osoba, vůči níž je vedeno řízení, či že by jí hrozilo bezprostřední pronásledování. Prezentované aktivity nedosahují intenzity azylově relevantního jednání. Žalobkyně se účastnila spíše sporadických aktivit (např.

vyjádření názorů, případně účast na shromážděních), které samy o sobě nevedou k systematickému pronásledování. Poukázal na to, že ne každý projev nesouhlasu automaticky vede k pronásledování ve smyslu azylového práva, žalobkyně neprokázala, že by byla osobou zvláštního zájmu státních orgánů, její případ nelze individualizovat nad rámec obecné situace.

3. Obsah správního spisu

11. Soud ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti.
12. Dne 30. 1. 2024 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 2. 2. 2024 poskytla údaje k žádosti a byl s ní proveden první pohovor. Dne 26. 2. 2024 doplnila první listinné a obrazové podklady (fotografie, screenshoty, komunikaci). Dne 30. 10. 2024 doložila oddací list potvrzující uzavření sňatku. Dne 23. 6. 2025 byl proveden doplňující pohovor; následně žalobkyně předkládala další materiály. Dne 2. 7. 2025 a 6. 8. 2025 doplnila další podklady (např. fotografie z akcí, screenshoty příspěvků a další tvrzení o aktivitách). Dne 20. 11. 2025 byla žalobkyně seznámena s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 7. 1. 2026 žalovaný vydal rozhodnutí, jímž neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 2. 2026.
13. Při rozhodování o věci žalovaný vyšel v prvé řadě z údajů poskytnutých při podání žádosti, obsahu prvního pohovoru dne 2. 2. 2024 a obsahu doplňujícího pohovoru dne 23. 6. 2025. Dále mezi podklady pro rozhodnutí zařadil také fotografie z pietních a veřejných akcí, včetně akcí spojených s podporou X a z Prague Pride, screenshoty komunikace a příspěvků na sociálních sítích, screenshoty aktivit žalobkynina manžela na sociálních sítích, scan oznámení o uložení soudní zásilky v X, potvrzení o zaslání finanční částky organizaci i oddací list. Mezi podklady pro rozhodnutí zahrnul také Informace OAMP: X, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav duben 2025, ze dne 15. 4. 2025, Informace OAMP: X, Situace navrátilců do X po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, kontrola sociálních sítí, prověrky na hranicích, situace mobilizovaných, ze dne 25. 2. 2025, a výpis z cizineckého informačního systému ohledně bytové historie žalobkyně a jejího manžela.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, že nevycházel z potvrzení o bankovním účtu, dohody o práci a potvrzení o darování plazmy. Tyto podklady nepovažoval za relevantní pro posouzení mezinárodní ochrany žalobkyně.
15. Neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni odůvodnil následovně.
16. Azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobkyni neudělil, jelikož uzavřel, že v X nevyvíjela takovou politickou činnost, která by dosahovala intenzity relevantní pro azylové řízení. Tvrzená podpora opozice a X zůstala podle správního orgánu v rovině sympatií; finanční podporu žalobkyně nijak neprokázala (kromě zaslání částky 10 EUR na účet organizace bojující proti domácímu násilí v X). Žalobkyně sama uvedla, že se v X neúčastnila demonstrací ani jiných veřejných politických akcí. Nebyla členkou X ani jiné politické organizace a s X státními orgány neměla kvůli svým názorům žádné konkrétní problémy. Tvrzení o starším incidentu s protivládním graffiti považoval žalovaný za nevěrohodné a bez významu, mimo jiné proto, že bylo uplatněno až později a bez jakýchkoli doložených

následků. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nebyla v zemi původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod.

17. Azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobkyni neudělil, neboť neshledal, že by jí hrozilo pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině ani z důvodu politických názorů. Aktivita žalobkyně po odjezdu z X správní orgán vyhodnotil jako minimální, nevýznamné nebo nedoložené; účast na několika veřejných akcích v ČR podle něj sama o sobě neprokazuje reálné individuální riziko. Doložené fotografie a screenshoty nebyly podle žalovaného způsobilé prokázat, že by šlo o viditelnou, systematickou nebo veřejně známou protirežimní činnost. Žalovaný rovněž opakovaně zdůraznil účelovost žádosti. Žádost totiž byla podána až po zamítnutí pobytového řízení za účelem sloučení s partnerem a po několika letech pobytu v ČR. Pozdější doplnění spisu (např. dar ve výši 10 EUR, účast na Prague Pride, screenshoty aktivit manžela), správní orgán považoval za účelové rozšiřování azylově relevantních skutečností. Podle podkladů o situaci v X jsou zvýšenému riziku vystaveny spíše veřejně známé a viditelné osoby, přičemž žadatelka do této kategorie dle žalovaného nespadá. Obavy z útoku či udání ze strany známých označil správní orgán za hypotetické, nepodložené a řešitelné i vnitřním přesídlením. Ani tvrzení o zájmu policie či o doručované soudní zasilce žalovaný nepovažoval za dostatečný důkaz toho, že by žalobkyni hrozilo pronásledování.
18. Azyl podle § 13 zákona o azylu žalobkyni neudělil, protože neshledal podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Nikomu z rodinných příslušníků žalobkyně nebyl v ČR udělen azyl. Současný manžel žalobkyně má v ČR trvalý pobyt podle zákona o pobytu cizinců, nikoliv postavení azylanta. Případné sloučení rodiny je proto podle správního orgánu třeba řešit prostředky pobytového práva, nikoliv zákonem o azylu.
19. Doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu žalobkyni neudělil, jelikož neshledal, že by jí v případě návratu do X hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Neshledal riziko uložení nebo vykonání trestu smrti. K tomu poukázal na to, že v X platí moratorium na jeho výkon. Neshledal ani riziko mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení, protože žalobkyně v minulosti nebyla terčem trestního stíhání ani jiného obdobného postupu. Ani z pohledu situace navrátilců žalovaný nevyhodnotil případ žalobkyně jako rizikový, neboť její profil nepovažoval za veřejně známý nebo pro režim významný. Stejně jako u azylu zdůraznil, že skutečným motivem žádosti je podle něj legalizace pobytu v ČR, nikoli ochrana před vážnou újmou.
20. Doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu žalobkyni neudělil, protože pro tento postup neshledal naplnění podmínek. Žádnému z žalobkyniných rodinných příslušníků totiž nebyla udělena doplňková ochrana.

4. Posouzení věci soudem

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu, podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany („procedurální směrnice“).

22. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
23. Žaloba není důvodná.
24. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci řízení s takovýmto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
25. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
26. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
27. Podle § 10 odst. 1 zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen se na písemnou výzvu ministerstva doručitou nejméně 2 pracovní dny předem dostavit k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žadatele o udělení mezinárodní ochrany vyzve k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany bez zbytečného odkladu po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve výzvě ministerstvo žadatele o udělení mezinárodní ochrany písemně poučí v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět, o právech a povinnostech žadatele o udělení mezinárodní ochrany včetně důsledků výslovného nebo mlčky učiněného zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a právu kdykoliv se obrátit se žádostí o pomoc na osobu zabývající se poskytováním právní pomoci nebo ochranou zájmů uprchlíků a na Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (dále jen „Úřad Vysokého komisaře“). Ministerstvo rovněž poučí žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti požádat o informace týkající se průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, které se vztahují k osobní situaci žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Nelze-li poučení uvést ve výzvě, poučí ministerstvo písemně žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přiměřené lhůtě, nejpozději do 15 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
28. Podle § 10 odst. 5 zákona o azylu *ministerstvo v písemném poučení podle odstavce 1 věty třetí informuje žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy.*
29. Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
30. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu *se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když*

v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Dle odstavce 2 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo registrovaný partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Dle odstavce 3 téhož ustanovení je předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny registrovanému partnerovi azylanta je trvání registrovaného partnerství před udělením azylu azylantovi. Dle odstavce 4 téhož ustanovení v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.

31. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
32. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
33. Podle § 23c zákona o azylu podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.
34. Podle § 3 s. ř. [n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
35. Podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.
36. Městský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
37. Dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
38. Dle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů rozhodnutí, není-li zřejmé, z jakých podkladů rozhodnutí činil a jakými úvahami se při hodnocení těchto

podkladů správní orgán řídil (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51 je dále zřejmé, že nepřezkoumatelnost je také dána, jestliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil své závěry, případně jestliže nevypořádal rozpory mezi zjištěnými podklady, tj. nevysvětlil proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru oproti jinému (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).

39. K povinnosti správního orgánu reagovat na námitky účastníků řízení soud odkazuje na komentář k § 76 s. ř. s., v němž je uvedeno: „(j)udikatura netrvá na tom, aby v odůvodnění rozhodnutí byla obsažena samostatná pasáž, která by se jimi zabývala. Za postačující se považuje, je-li z odůvodnění rozhodnutí jako celku zřejmé, jaký má správní orgán náhled na ty aspekty dané věci, na které poukázali ve svých podáních účastníci, tedy proč považuje jejich námitky za liché, mylné a provedenými důkazy vyvrácené“. (KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní: Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019.).
40. Městský soud konstatuje, že prostý nesouhlas s odůvodněním napadeného rozhodnutí, který míří spíše na právní závěry o nemožnosti udělit mezinárodní ochranu než na faktické pochybení spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.
41. Nepřezkoumatelnými pro nesrozumitelnost jsou rozhodnutí, z nichž nelze seznat, jak správní orgán rozhodl. To může být dáno absencí výroku, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Musí se jednat o takové nedostatky, které zabraňují porozumět výroku rozhodnutí, tedy zjistit, jak správní orgán rozhodl. Výrok je nesrozumitelný také tehdy, když je vnitřně rozporný výrok sám nebo plyne-li tato vnitřní rozpornost z obsahu odůvodnění, které neodpovídá výroku. Rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i tehdy, není-li nesrozumitelností zatížen samotný výrok, ale odůvodnění rozhodnutí. Takový případ nastane tehdy, je-li rozhodnutí stíženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7 A 547/2002). Tento následek může mít i vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí, nejsou-li v důsledku toho z odůvodnění rozhodnutí seznatelné skutečné důvody výroku rozhodnutí.
42. Městský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, pro něž by jej nebylo možné přezkoumat. Žalovaný vyličil zjištěný skutkový stav věci na základě podkladů, které jsou obsahem správního spisu a zřetelně vyslovil své závěry, k nimž na základě svých úvah dospěl. Přezkoumatelným způsobem se přitom vypořádal s tvrzeními žalobkyně, která uplatnila v rámci správního řízení. Přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ostatně svědčí i skutečnost, že žalobkyně polemizuje (ač značně obecně) s jeho odůvodněním i závěry.
43. V rámci uplatněné námitky nepřezkoumatelnosti soud nicméně rozpoznal také námitku vady dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Žalobkyně totiž namítá, že závěry žalovaného *nekorespondují se skutečným stavem věci a obsahem spisového materiálu žádosti*. Tato námitka přitom není námitkou nepřezkoumatelnosti, nýbrž námitkou vady, kdy skutková podstata, ze které správní orgán vycházel nemá oporu ve správním spisu či je s ním v rozporu [§76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. U nepřezkoumatelnosti totiž nejde o „(s)ituaci, že by správní orgán učinil v rozhodnutí konkrétní skutkový závěr, který by však nebyl dostatečně podepřen podklady pro vydání rozhodnutí. Takovou vadu řízení lze právně kvalifikovat tak, že skutková podstata, z které správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisu [§ 76 odst. 1 písm. b)]. O nepřezkoumatelnost

pro nedostatek důvodů jde tehdy, pokud se správní orgán určitou pro posouzení věci významnou skutečností vůbec nezabýval.“ (KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní: Komentář., opětovně citováno).

44. Ani tuto námitku však soud neshledal důvodnou. Žalovaný totiž v rámci rozhodnutí vyšel z dostatečného množství podkladů, které svědčily o skutkovém stavu, tak jak jej popsal v napadeném rozhodnutí. K výčtu těchto podkladů soud odkazuje na výše uvedenou relevantní část tohoto rozsudku - „Obsah správního spisu“. Soud dospěl k závěru, že žalovaný hodnotil azylově relevantní skutečnosti žalobkyně na základě dostatečných informací. Mezi podklady, z nichž žalovaný vyšel a jeho závěry, rovněž není rozpor. Soud dále konstatuje, že samotný nesouhlas žalobkyně s hodnocením podkladů ze strany žalovaného, nezakládá vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
45. Žalovaný tak dostal rovněž povinností uloženým mu v § 3 správního řádu. Zjistil totiž stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zároveň je nutno podotknout, že to byla žalobkyně koho primárně tížilo břemeno tvrzení (např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003).
46. Vzhledem k tomu, že soud neshledal rozhodnutí nepřezkoumatelným, přistoupil k jeho věcnému přezkumu. Městský soud považuje za podstatné, že argumentace uvedená v žalobě je velmi obecná a na hranici projednatelnosti. Je vhodné podotknout, že smyslem žaloby proti rozhodnutí je polemika s napadeným rozhodnutím, pakliže se žaloba omezuje pouze na obecně formulovaný nesouhlas s napadeným rozhodnutím bez další věcné polemiky s ním, podstatně se snižuje naděje žalobce či žalobkyně na úspěch.
47. Soud tedy přistoupil k posouzení žaloby v míře, která obecnosti žalobních námitek odpovídá. Rovněž i bez námitek zkontroloval, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, pro které by ho měl zrušit. Zároveň, jak již uvedl soud výše, zohlednil i to, zda nenastaly nové důležité skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy žalobkyně.

K neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu

48. V rámci věcného přezkumu se soud nejprve zabýval námitkami vůči neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Soud se při posouzení tohoto okruhu námitek ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nebyla v zemi původu pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, stejně jako, že by žalobkyni v zemi původu pronásledování hrozilo. Nejsou tak splněny podmínky dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu.
49. Soud nerozporuje, že v X dochází k potlačování lidských práv, což ostatně nečinil ani žalovaný. Rozhodné pro nyní souzenou věc je zejména to, že žalobkyně neprokázala, že by byla hrozba dostatečně individualizována. Ač tedy žalobkyně vyjadřovala nesouhlas s tamním režimem, není ona sama natolik exponovanou osobou, aby bylo možné přisvědčit tvrzení, že jí hrozí pronásledování. Z podkladů, které shromáždil žalovaný (a ke kterým se žalobkyně měla možnost vyjádřit) totiž plyne, že X orgány nejsou schopny stíhat každého, kdo projeví dissent s tamním režimem.
50. Soud konstatuje, že pakliže sama žalobkyně v rámci pohovorů uvedla, že nebyla v zemi původu jakkoliv pronásledována a neplyne to ani z podkladů založených ve správním spise, není myslitelné, že by jí byl udělen azyl dle § 12 písm. a) azylového zákona. Soud nepřehlédl tvrzení o zadržení za politické graffiti. Sama žalobkyně však uvedla, že se tak stalo již dávno a žalobkyně nebyla za toto jednání dále sankcionována. Pouze uvedla, že byla zadržena na

policejní stanici, odkud si jí vyzvedla matka. Takového tvrzení dle soudu není možné brát jako důkaz o pronásledování ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Ani z dalších azylově relevantních skutečností pak neplyne, že byla žalobkyně v zemi původu vystavena pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný tak nepochybil, když žalobkyni azyl dle uvedeného ustanovení neudělil.

51. Žalobní argumentace míří především na azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně hodnotil zásah do žalobkyniny sféry, k němuž může dojít v rámci represe vůči podporovatelům opozice. Žalobkyně je názoru, že přdestřela dostatečné důvody pro to, aby jí byl udělen azyl. Poukázala zejména na svůj negativní vztah k X režimu, což dokládají rovněž podklady, které žalobkyně připojila ke své žádosti či je žalovanému dodala později. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že nebude terčem pronásledování, jelikož není její jednání dostatečně intenzivní na to, aby se jím X orgány zabývaly. Má totiž za to, že i méně viditelné formy disentu jsou perzekuovány.
52. Soud se i při posuzování otázky, zda bylo možné žalobkyni udělit azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ztotožnil se závěry žalovaného. Ten totiž správně dovodil, že ač žalobkyně projevuje své antipatie k režimu země původu, její jednání nedosahuje intenzity azylově relevantního jednání.
53. Ač soud nerozporuje, že i menší protirežimní projevy mohou být postihovány, z podkladů založených ve spisu plyne, že je to spíše výjimečné. Tímto soud samozřejmě neomlouvá porušování lidských práv, považuje to však za vodítko pro posouzení žalobkyniných tvrzení. Jak totiž správně uvedl žalovaný, obecná existence porušování lidských práv v zemi původu sama o sobě nezakládá důvod pro udělení azylu. Žalobkyně musela pro udělení azylu prokázat, že se porušování lidských práv bude týkat i její osoby. To však neudělala.
54. Z podkladů Informace OAMP: X, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav duben 2025; X, Situace navrátilců do X po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, kontrola sociálních sítí, prověrky na hranicích, situace mobilizovaných, plyne, že intenzita kontroly na hraničních přechodech je nahodilá, současně pak existují způsoby jak minimalizovat riziko možné represe po prvotním hraničním screeningu (např. smazáním dat v mobilním telefonu, cestování s jiným telefonem). Současně z informací plyne, že trestní či správní stíhání za dary X, X postoje či komentáře u osob navrátilců jsou vzácné. X úřady se dle informací zaměřují zejména na dezertéry a politicky exponované osoby. Ani do jedné ze skupin však žalobkyně nepatří. Ač je jistě chvályhodné, že se vyjádřila na podporu demokracie, lidských práv a pravidel mezinárodního práva, soud v souladu s názorem žalovaného shledal, že není pravděpodobné, že by žalobkyni za tuto činnost hrozilo pronásledování.
55. Ani soudní obsílka, jejíž fotografii žalobkyně doložila, na tomto závěru nic nemění. Není totiž jasné, co je jejím obsahem. Je možné, že obsahem bude úkon, kterým se zahájí sankční řízení s žalobkyní. Zároveň je ale možné, že se jedná např. o věc civilního soudnictví. Sama žalobkyně pak neuvedla, že by byla následně po zaslání zásilky kontaktována či předvolána k výslechu na policii. Ani to tak nesvědčí o tom, že by žalobkyni hrozilo pronásledování v zemi původu.
56. Stejně tak doložené screenshoty ze sítě Facebook, na kterých je žalobkyně zachycena na demonstracích, nenásvědčují tomu, že by žalobkyně byla natolik politicky exponovaná, aby bylo možné shledat odůvodněné obavy z pronásledování v zemi původu. Z podkladů

založených ve spise (výše označené Informace OAMP) plyne, že perzekuci jsou vystaveny převážně právě politicky exponované osoby a ne každý projev disentu je trestán.

57. Co se týče obav žalobkyně z bývalých přátel, kteří dnes podporují X a X, soud uvádí, že je možné si tyto osoby zablokovat na sociálních sítích nebo v telefonu. V takovém případě dojde k omezení nevyžádaného kontaktu od těchto osob. Poslední možností pak zůstává přestěhovat se z původního bydliště. Ač se jedná o prostředek značně drastický, může rovněž splnit účel, tedy omezení nežádoucího kontaktu.

K neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu

58. Dále se soud zabýval neudělením azylu za účelem sloučení rodiny. Soud v první řadě konstatuje, že mezi účastníky není sporné, že žádnému z rodinných příslušníků žalobkyně nebyl v ČR udělen azyl. Přičemž právě existence rodinného příslušníka, jemuž byl udělen azyl, je podmínkou pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Co se týče manžela žalobkyně, ten pobývá v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Ani o této skutečnosti není mezi účastníky řízení sporu. Zároveň soud podotýká, že ač žalobkyni tížilo břemeno tvrzení, netvrdila žalovanému ani soudu, že by některému z jejích rodinných příslušníků dle § 13 odst. 2 zákona o azylu byl udělen azyl dle § 12 téhož zákona.
59. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem, když žalobkyni azyl dle § 13 zákona o azylu neudělil. Zjednodušeně řečeno, není v ČR osoby, s níž by měla být žalobkyně sloučena dle uvedeného ustanovení.

K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu

60. Soud se rovněž zabýval neudělením doplňkové ochrany žalobkyni. I zde přitom přisvědčil žalovanému v tom, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
61. Trest smrti není v žalobkynině zemi původu uplatňován již 30 let, ač jeho uložení legislativa stále dovoluje. Alternativou pro trest smrti je doživotní vězení. Žalobkyně však, jak uvedl rovněž žalovaný, strach z trestu smrti či doživotního věznění neprojevila.
62. Soud rovněž nemá za to, že by žalobkyni hrozilo mučení či nelidské zacházení. Ze správního spisu neplyne, že by žalobkyně v zemi původu toto jednání zažila. Sama to ani netvrdí. Soud se rovněž nedomnívá, že by žalobkyni takového zacházení hrozilo v případě návratu do země původu pro její politické postoje. Žalobkyně neprokázala intenzivnější zapojení do X opozičních struktur, např. její účast na několika demonstracích a mítincích nejspíše nepovede k jejímu pronásledování v zemi původu. Jak plyne z výše označených Informací OAMP, X orgány nemají dostatečné kapacity, aby sledovaly všechny své občany v zahraničí a následně je pronásledovaly, jakmile budou v jejich dosahu.
63. Stejně tak soud neshledal, že by žalobkyni hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ač je žalobkynina země původu X, z podkladů založených ve spise, ani z úřední činnosti soudu není známo, že by konflikt probíhal v otevřené formě na území X. Současně v zemi původu nepanuje občanská válka či jiný vnitrostátní konflikt, který by mohl žalobkyni ohrozit. Ač se množí útoky raket a dronů i ve vnitrozemí, tyto útoky jsou omezeny na vojenské objekty. Žalobkyni tak vážná újma související s ozbrojeným konfliktem nehrozí.

K neudělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu

64. Následně se soud zabýval neudělením doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Ani zde soud neshledal pochybení žalovaného. Ten zcela správně seznal, že není možné žalobkyni udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny, jelikož žalobkyně nemá rodinného příslušníka, který by doplňkovou ochranou dle § 14a zákona o azylu disponoval. Tato forma mezinárodní ochrany je přitom, stejně jako azyl dle § 13 zákona o azylu, navázána na osobu požívající mezinárodní ochrany (rodinný příslušník dle § 13 odst. 2, respektive § 14b odst. 2 zákona o azylu). Pokud u žalobkyně takováto osoba nefiguruje, není jí možné doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu přiznat. Soud dodává, že ani samotná žalobkyně existenci takovéto osoby netvrdila.

K námitce nemožnosti požádat o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny

65. Žalobkyně namítla, že za současné situace není proveditelné řešení její situace, kdy by požádala o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny dle § 42a zákona o pobytu cizinců, jelikož by to vyžadovalo její návrat do X, kde jí hrozí nebezpečí a nebude jí umožněno vrátit se do ČR.
66. Soud v první řadě konstatuje, že řízení o azylu a řízení o pobytu cizinců jsou dvě odlišná řízení (usnesení NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 4 Azs 60/2016-29, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 66/2017-28). S ohledem na hranice těchto dvou řízení je nutno přistoupit také k přezkumu nyní řešené věci. Žalovaný se tak nemohl zabývat možností požádat o pobytové oprávnění či předjímat jeho výsledek. Tato námitka proto nemůže být důvodná.
67. Soud nicméně uvádí, že s ohledem na to, že soud, stejně jako žalovaný, dovodil, že žalobkyni v X nehrozí individuální a reálné riziko pronásledování či vážné újmy, není důvod pro to, aby nemohla podat žádost o dlouhodobý pobyt na tamním zastupitelském úřadě ČR.

Závěr a náklady řízení

68. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
69. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měl naopak plný úspěch žalovaný, avšak v řízení mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2026

JUDr. Jitka Hroudová, v. r.
samosoudkyně